

هوالمحبوب

رندان تشنه لب را، آبی نمی دهد کس*

امسال بهار انقلاب و جشن پیروزی ۲۲ بهمن ۱۳۵۷، که خود پشت سر نهادن عاشورای دیگری بود، همزمان با عاشورای حسینی گردید و شعار ملت ایران که در این روزها که «انرژی هسته ای حق مسلم ماست»، مستکبران جهان را که در این ماهها قصد تحمیل فشاری مضاعف و خلاف قاعده بر ایران داشتند، شگفت زده کرد. ایران اسلامی می داند که در این وانفسای بی عدالتی - هر چند عاقلان وابسته به غیر و کم خردان ناآگاه به گونه ای دیگر وضعیت غرب و حقوق بشر و حقوق ملت ها را تفسیر کنند - فقط «مجسمه آزادی» را در آستانه کشوری آزادی گش باید نظاره گر بود. حقوق ملت ها چون مهره های چرتکه با سرانگشت قدرتمندان به سُخره گرفته شده و بی خیال از هر بازخواستی است، که رهروان نازیهای قرن بیست و یکم معتقدند وقتی تاریخ را خود می نویسند و ورق می زنند چه باک از اندیشه «آزاداندیشان».

در زلف چو لنگمندش، ای دل میبچ کاناچا

سر هلبریده بینی، بی جرم وی جنایت

چشمت به غمزه ما را، خون خورد و می پسندی

جانا روا باشد، خونریز را حمایت*

پس شعار «مامی توانیم»، «باور» به این «توانستن» با پشتوانه ملتی است که با وجود تفاوت نگرش سیاسی افرادش، غیرت و شرف خود را در پاسداشت

دستاوردهای دانشمندان جوان هسته‌ای اش می‌داند. دانشمندی که میانگین سن آنها با سن انقلاب شکوهمند ۱۳۵۷ ایران اسلامی همسانی می‌کند. عزیزان ما ادامه‌دهنده‌ی ویداد عظیم «سرنگونی رژیم فاسدسلطنتی»، «هشت سال دفاع مقدس» و «دوران بالندگی پس از جنگ تحمیلی» هستند. باید به این نیروها و استعدادها افتخار نمود و به ملتی که در پشت سر این استعدادها ایستاده است. ملتی که به خاطر بی‌غیرتی رژیم‌های گذشته، داغ چندین «ترکمانچای» را بر سینه دارد ولی از بهمن ۵۷ تصمیم گرفته است این داغ را بر سینه «دشمن» خویش بگذارد؛ آخر او در «باور» ارزشی اش، درمان خویش را یافته است و می‌داند در نهایت، جهان را نور این «باور» روشن خواهد کرد:

در این شب سیاهم، گم‌گشت راه مقصود

از گوشه‌ای برون‌آی، ای کوکب هدایت*

والسلام

مدیر مسئول